

tallets Forslag under Nr. 4 er det allerede blevet bemærket, at det stiller den hele Ordning altfor løst; det er navnlig af den høitærede Minister blevet fremhævet, at man maatte see til at træffe den rette Mellemvei mellem alt for Meget og alt for Lidet. Jeg kan paa Udvalgets Vegne afgive den Erklæring, at vi gjennem Forslaget under Nr. 5 have gjort Alt, hvad vi ansee for muligt, for ikke utilbørligt at binde Justitsministeren eller Politidirektøren eller Kommunen; vi have stillet Forholdene saa frie, som det var nødvendigt, for at de kunne udvikle sig paa en naturlig Maade, og for at de Ændringer, som efterhaanden maatte vise sig nødvendige, kunne foretages. Men paa den anden Side er det en fuldkommen berettiget Forbring fra Rigsdagens Side, at den, idet den paa Statens Vegne bevilger et ikke ubetydeligt Tilskud til Kjøbenhavns Politi, tillige sikrer sig noget med Hensyn til den Maade, hvorpaa Midlerne skulle anvendes, og navnlig ikke blot garanterer sig, at et vist Antal Officerer, Underofficerer og Menige ansættes, men ogsaa fastslaaer ved Loven de enkelte Poster, som den vil have oprettet. Den ærede Forsamling kan ikke overse, at det kun er ved at fastsætte disse Poster, at vi tillige fastsætte Hovedtrækkene i det System, som nu foreløbig er antydet i Regulativer og Instruxer, som, naar denne Lov er udkommen, ikke længere ligge under Rigsdagens Omraade, men som saa alene ville være under Justitsministeren og Kommunalbestyrelsen. Paa Lovgivningens Vegne er der saaledes stærk Opfordring til nogenlunde at sikre os mod eensidige Forandringer af disse Hovedtræk. Den ærede Justitsminister fremhævede naturligvis især, hvad der kan bemærkes fra hans Standpunkt som Lovkoncipist og som Minister. Jeg tilføjer som Ordspører, at vor Stilling som bevilgende og lovgivende Forsamling giver os Ret til at holde fast ved disse Hovedtræk; vi skulle ikke alene bevilge disse Ting under Et, men ogsaa sikre os de enkelte Posters Oprettelse og Vedligeholdelse og i det Hele taget ikke overlade alt for Meget af denne Ordning til Administrationen, naar vi blot ikke binde dennes Hænder paa en utilbørlig Maade. — Naar en æret Rigsdagsmand fra Aalborg Amt, som sidder her foran (N. P. Hansen) yttrede, at

der var Grund for ham til at stemme for Mindretallets Nr. 4 deri, at der i sammes Slutning var søgt Noget om, at Regulativet skal bestemme det Nærmere med Hensyn til Underklassernes Pension, saa maa jeg betage ham denne Skuffelse. Han vil ved at stemme for denne Paragraf ikke opnaae noget som helst Andet end ved at stemme for selve Lovudkastet med de af Udvalget vedtagne Ændringer. Det maa være ham aldeles klart, at Kommunen, hvad enten Mindretallets eller Fleertallets Forslag vedtages, vil holde sig til de Pensionsregler, der allerede engang ere aftalte mellem den og Justitsministeren, og at den ikke kan gaae ind paa saadanne Forandringer eller give hele Personalet den uvibede Pensionsret, som han gjør Krav paa. Naar den ærede Rigsdagsmand for Resten udtalte Frygt for, at denne Mangel paa Pensionsadkomst skulde berøve Politiet dygtige Kræfter, saa beroer dette vistnok paa en Misfarelse. Jeg tvivler om, at en Mand, der er ansat i Politiets Tjeneste, vil, saasnart der viser sig Udflugt for ham til en noget bedre Stilling, forlade Politiet; er han en dygtig Mand, saa gjør han det ikke, thi skjøndt Stillingen ingenlunde er glimrende, saa aabner den dog Afgang for den Dygtige — og vi maae huske paa, at der ikke kræves nogen foregaaende Fagdannelselse, men kun, at Vedkommende kan læse og skrive — til at sikre sig en sorgfri Stilling. Skulde den af det ærede Medlem fremhævede Bestemmelse derimod føre til en raskere Omvæling i Korpsen derved, at de mindre dygtige Kræfter, der ikke kunne vente Forsømmelse, gaae ud deraf, vilde dette ingen Skade være til. Det, som det navnlig kommer an paa, er, at ikke for Fremtiden Mænd, naar de ere ansatte i Politiets Tjeneste, dermed ansee deres Livsbane for afluttet. Dette er netop en Hovedulempe ved det nuværende System; det er veltjente Militære, Haandværkere og andre Næringsdrevende, der føle Trang til at veksle Stilling, som nu ansættes, og med denne Ansættelse ansee de deres Livsbane for til en vis Grad afluttet, deres Maal for naaet, thi de kunne ikke komme videre; deraf er Slaphed en naturlig Følge. Det, som vi maae ønske, er et Korps, bestaaende af nye og unge Kræfter, for hvem Ansættelsen i Politiet